

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **P. N.**
bytem XXX

zastoupený Ing. Jaroslavem Mikešem, daňovým poradcem
se sídlem Hálkova 226, Chomutov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2020, č.j. 47401/20/5200-10421-712985

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 30.7.2020, č.j. 6176489/20/2001-51521-111708 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správce daně podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 28.7.2020 o přiznání kompenzačního bonusu za období od 12.3.2020 do 30.4.2020 ve výši 25 000 Kč, resp. žádosti o pomoc společníkům malých s.r.o. za první bonusové období ve smyslu zákona č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

koronaviru SARS CoV-2, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kompenzačním bonusu“). Žádost podal žalobce coby společník společnosti XXX. Správce daně řízení zastavil, neboť dospěl k závěru, že žalobce podal žádost po marném uplynutí šedesátidenní lhůty stanovené v § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu.

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný plně ztotožnil se závěrem správce daně o opožděnosti žalobcem podané žádosti. Vysvětlil, že podle zákona o kompenzačním bonusu v původním znění (tj. ve znění účinném do 7.5.2020) mohl být kompenzační bonus za období od 12.3.2020 do 30.4.2020 vyplacen pouze osobám samostatně výdělečně činným. Ustanovení § 7 odst. 3 téhož zákona stanovilo lhůtu pro podání žádosti v délce 60 dnů od skončení bonusového období. Zákonem č. 234/2020 Sb., kterým se s účinností od 8.5.2020 změnil zákon o kompenzačním bonusu, byla definována dvě bonusová období; první od 12.3.2020 do 30.4.2020, a druhé od 1.5.2020 do 8.6.2020. Zákonem č. 262/2020 Sb., kterým se s účinností od 3.6.2020 změnil zákon o kompenzačním bonusu, došlo k rozšíření okruhu osob, které mohly o kompenzační bonus žádat, mj. i na společníky společností s ručením omezeným. Novela se však nikterak nedotkla znění § 7 odst. 3 zakotvujícího šedesátidenní lhůtu k podání žádosti a neobsahovala ani žádná přechodná ustanovení, která by měla vliv na běh lhůty pro podání žádosti pro společníky s.r.o.
3. Žalovaný nesouhlasil s tím, že bonusová období trvala nepřetržitě od 12.3.2020 do 8.6.2020, jak se domníval žalobce. První bonusové období, za které žalobce žádal kompenzační bonus, skončilo 30.4.2020, a 60denní lhůta pro podání žádosti tak skončila 29.6.2020. Žalobce podal žádost až dne 28.7.2020, tedy po marném uplynutí lhůty. Názor žalobce, že lhůta měla být počítána až od 3.6.2020, nemá oporu v zákoně. Od tohoto dne mohli nově o kompenzační bonus žádat společníci s.r.o., a je pravdou, že od nabytí účinnosti novely č. 262/2020 Sb., do konce lhůty pro podání žádosti uplynulo „pouze“ 26 dnů. Tuto lhůtu však žalovaný považuje za dostatečnou k sepsání a podání žádosti. Veřejnost byla s dostatečným předstihem o schválení novely kompenzačního zákona informována a taktéž byla upozorněna na blížící se konec lhůty k podání žádosti za první bonusové období.
4. Součástí žalobcova odvolání byla i žádost o navrácení lhůty v předešlý stav. V tomto směru žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že rozhodnutím správce daně ze dne 23.9.2020, č.j. 6922028/20/2001-51521-111708 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí navrácení lhůty“) správce daně tuto žalobcovu žádost zamítl, neboť podle § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu nárok na kompenzační bonus po uplynutí lhůty zaniká.
5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uplatnil tři okruhy žalobních námitek. Námítky pod prvním žalobním bodem představují argumentaci uplatněnou již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a týkají se lhůty pro podání žádosti o kompenzační bonus. Žalobce v nich setrval na závěru, že za bonusové období ve smyslu § 5 zákona o kompenzačním bonusu je třeba označit období od 12.3.2020 do 8.6.2020. Počátek běhu 60denní lhůty totiž podle § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu běžel ode dne skončení celého bonusového období, nikoliv prvního bonusového období. Při použití výkladu daňových orgánů by žalobce měl na uplatnění bonusu za první bonusové období pouze 26 dnů, tj. od 3.6.2020 do 29.6.2020. To jistě nebylo úmyslem zákonodárce, kterým naopak bylo zachovat stejnou délku lhůty pro podání žádosti osobám, které mohly o bonus žádat až od 3.6.2020. Lhůta by proto měla být počítána od 3.6.2020 a měla skončit 2.8.2020. Svou situaci žalobce dále porovnal s okruhem osob, které mohly nově žádat o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kompenzační bonus až po novele č. 331/2020 Sb., účinné od 7.8.2020. Pro tyto osoby lhůta pro podání žádosti o kompenzační bonus neskončila dříve než uplynutím posledního dne třetího kalendářního měsíce následujícího po nabytí účinnosti této novely. Žalobce se domáhá toho, aby měl rovné a srovnatelné podmínky s těmito osobami.

6. V námitkách uvedených pod druhým žalobním bodem žalobce brojil proti tomu, jak daňové orgány naložily s jeho žádostí o navrácení lhůty v předešlý stav. Ze zprávy *Informace ke kompenzačnímu bonusu pro osoby vykonávající práci na základě dohody o práci konané mimo pracovní poměr* zveřejněné na webových stránkách Finanční správy dle žalobce plyne, že výklad toho, od kdy se počítají lhůty pro podání žádosti o bonus, je nejasný, a proto by měl správce daně povolovat navrácení lhůty v předešlý stav. Žalobce z uvedeného webu citoval informace týkající se společnosti s.r.o., kteří ke dni 12.3.2020 nebyli daňovými rezidenty jiného členského státu Evropské unie nebo Evropského hospodářského prostoru a nedosáhli většiny svých příjmů za příslušné období podle § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu ze zdrojů na území České republiky. Také z této informace vyplývá, že správný výklad zákona o kompenzačním bonusu je nejasný. Správce daně přesto jeho žádost o navrácení lhůty v předešlý stav zamítl.
7. V námitkách uplatněných pod třetím žalobním bodem žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné z toho důvodu, že o jeho odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí navrácení lhůty nebylo do dne podání této žaloby rozhodnuto. Napadené rozhodnutí bylo tudíž vydáno předčasně. V případě kladného rozhodnutí o odvolání proti zamítnutí navrácení lhůty by se napadené rozhodnutí stalo nezákonným.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž podle svého názoru vyčerpávajícím způsobem vypořádal odvolací námitky, které se v podstatné části shodují s námitkami žalobními. Ne všechna žalobní tvrzení lze považovat za žalobní body ve smyslu § 7 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobce musí poukázat na konkrétní důvod, pro který považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a musí uvést individualizované skutkové okolnosti, z nichž tato nezákonnost pramení. Tvrzení upínající se k běhu lhůty pro podání žádosti o kompenzační bonus napadají prvoinstanční rozhodnutí o zastavení řízení, nikoliv napadené rozhodnutí, a nemohou tedy být žalobním bodem. Z opatrnosti však žalovaný zrekapituloval své závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí o tom, že žádost žalobce byla podána opožděně, protože žádost se podává za jednotlivá bonusová období samostatně a 60denní lhůta pro podání žádosti o kompenzační bonus za první bonusové období uplynula dne 30.6.2020. Tvrzení o redukci lhůty na 26 dnů žalovaný rovněž vypořádal již v napadeném rozhodnutí tak, že lhůtu považuje za dostatečnou. Nadto vyplnění žádosti není nikterak náročná administrativní činnost, zvládne ji bezpochyby i právní laik. V žalobě citované zprávy z webových stránek Finanční správy se dle žalovaného na nyní projednávanou věc nevztahují.
9. Ani žalobní argumentaci o pochybení daňových orgánů při zamítnutí žalobcovy žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav nepovažuje žalovaný za řádný žalobní bod, protože žalobce tímto tvrzením nebrojí proti napadenému rozhodnutí. Pro úplnost žalovaný uvedl, že dne 23.4.2021 vydal rozhodnutí č.j. 15351/21/5100-41451-050025, kterým rozhodnutí o zamítnutí navrácení lhůty potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Není podle něj vadou, že napadené rozhodnutí vydal ještě před pravomocným ukončením řízení o žádosti žalobce o navrácení lhůty předešlý stav. Správce daně i žalovaný jsou vázáni presumpcí správních aktů. V době vydání napadeného rozhodnutí jednak existovalo nezrušené rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zamítnutí navrácení lhůty, jednak nebyla dána žádná zákonná překážka, která by žalovanému znemožňovala vydat napadené rozhodnutí. Pokud by z důvodu běžícího řízení o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí navrácení lhůty nemohl žalovaný vydat napadené rozhodnutí, znamenalo by to riziko obstrukcí ze strany daňových subjektů, které by mohly neustále podávat žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav.

10. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:

11. Podle § 5 zákona o kompenzačním bonusu ve znění účinném od 3.6.2020

- (1) Prvním bonusovým obdobím je období od 12. března do 30. dubna 2020
- (2) Druhým bonusovým obdobím je období od 1. května do 8. června 2020.
- (3) Třetím bonusovým obdobím je období, které může stanovit vláda nařízením v rámci období od 9. června do 31. srpna 2020, a to pro dny, kdy trvají krizová opatření podle § 1 omezující zcela nebo zčásti výkon samostatné výdělečné činnosti nebo výkon činnosti společnosti s ručením omezeným.

12. Podle § 7 odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu ve znění účinném od 8.5.2020 se žádost o kompenzační bonus podává za bonusové období.

13. Podle § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu ve znění účinném od 8.5.2020 lze žádost o kompenzační bonus podat nejpozději do 60 dnů po skončení bonusového období. Není-li tato žádost v této lhůtě podána, nárok na kompenzační bonus zaniká.

14. Podle § 37 odst. 2 daňového řádu správce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula, a nově stanoví den jejího uplynutí.

15. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Soud předně považuje za vhodné uvést, že žádostí o kompenzační bonus za první bonusové období v souvislosti se společností XXX., se zabýval již Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 28.3.2022, č.j. 16 Af 4/2021 – 48. Jednalo se o žádost, kterou podala druhá společnice této společnosti s ručením omezeným dne 27.7.2020 (tj. o den dříve, než žalobce). Finanční úřad pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Kadani rozhodnutím ze dne 27.7.2020 č. j. 1844291/20/2504-60563-508258 řízení o této žádosti zastavil, neboť byla podána opožděně. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11.11.2020, č. j. 42953/20/5200-10423-713022 rozhodnutí právě uvedeného finančního úřadu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného žadatelka podala žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, kterou tento soud rozsudkem ze dne 28.3.2022, č.j. 16 Af 4/2021 – 48 zamítl. Se závěry, k nimž Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 28.3.2022, č.j. 16 Af 4/2021 – 48 dospěl, se Městský soud v Praze plně ztotožňuje. Tyto závěry lze na nyní projednávanou věc plně vztáhnout, neboť žalobní argumentace žalobce se ve značné míře shoduje s tou, kterou vypořádal Krajský soud v Ústí nad Labem ve zmíněném rozsudku (žalobce je ostatně zastoupen stejným daňovým poradcem, jaký zastupoval žalobkyni v řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 16 Af 4/2021).

17. Je pravdou, že žaloba byla v podstatě koncipována jako přepis žalobcova odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí s následným krátkým dovětkem v tom smyslu, že žalobce na svých závěrech nadále trvá a z týchž důvodů navrhuje zrušit napadené rozhodnutí. Na tyto (odvolací) námitky však již v úplnosti reagoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní argumentace má primárně směřovat proti závěrům odvolacího orgánu, a má tedy rozvíjet (nikoliv pouze kopírovat) argumentaci, kterou žalobce předtím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

uplatnil ve správním řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.10.2015, č.j. 6 Afs 9/2015-31, „pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán.“ Soud se po posouzení věci zcela ztotožnil se závěry, jimiž žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací námitky, považuje je za přiléhavé, a proto nemůže být překvapivé, že v rámci vypořádání stejných námitek odkáže na nosné důvody, na kterých bylo napadené rozhodnutí zbudováno a které převzal jako závěry vlastní. Takový postup ostatně ve své judikatuře aproboval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 8.7.2011 č.j. 2 As 72/2011 – 181 vyslovil, že „krajský (resp. městský) soud nemusí vždy vymýšlet zcela nové právní argumenty, odlišné od argumentů správních orgánů, jelikož by to bylo v konečném důsledku často i kontraproduktivní. Požadavku přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí proto postačuje, pokud při posuzování jednotlivých žalobních bodů výslovně a zcela konkrétně označí, které názory správního orgánu považuje za správné, a naopak s kterými polemizuje, resp. které vyvrací. Z hlediska hospodárnosti řízení proto není nutno trvat na tom, aby krajský soud vždy opakoval, resp. argumentačně rozkošatil, právní názory vyjádřené již v přezkoumávaných správních rozhodnutích.“ Jinými slovy totéž dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.11.2014 č.j. 6 As 54/2013 – 128, ve kterém konstatoval, že „...nelze vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícím správnímu soudu jevit natolik přiléhavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán.“

18. Žalobce se mylně domnívá, že lhůta pro podání žádosti o kompenzační bonus za (první) bonusové období trvající od 12.3.2020 do 30.4.2020 začala běžet až dne 3.6.2020. To ze shora citovaných zákonných ustanovení ani z jejich logického výkladu v žádném případě dovodit nelze. Ačkoliv nárok žalobce coby společníka s.r.o. na přiznání kompenzačního bonusu vznikl až dne 3.6.2020 s účinností novely zákona o kompenzačním bonusu č. 262/2020 Sb., ustanovení § 7 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu touto novelou nijak dotčeno nebylo. Jeho znění bylo a je zcela jasné - lhůta 60 dnů pro podání žádosti o kompenzační bonus dle tohoto ustanovení běžela pro každé jednotlivé bonusové období vymezené v § 5 odst. 1 až 3 zvlášť. V případě prvního bonusového období tato lhůta skončila dne 29.6.2020. Žalobce svou žádost o kompenzační bonus podal až dne 28.7.2020, tedy zjevně opožděně, a správce daně tudíž nepochybil, pokud řízení o ní prvostupňovým rozhodnutím zastavil.
19. Je pravdou, že lhůta pro podání žádosti byla pro subjekty nacházející se ve srovnatelném postavení jako žalobce tímto legislativním krokem fakticky zkrácena na 26 dnů. Stejně jako Krajský soud v Ústí nad Labem, také Městský soud v Praze se domnívá, že zákonodárcem vytvořená právní úprava není zcela šťastná, zároveň má však za to, že 26 dnů je dostatečně dlouhý časový úsek k podání administrativně ne zcela náročné žádosti o přiznání kompenzačního bonusu. Poskytnutím takové lhůty byl žalobci dán prostor pro uplatnění žádosti a nebylo s ním zacházeno nerovně v porovnání s ostatními subjekty ve stejném postavení, které o kompenzační bonus také mohly žádat pouze v rámci výše uvedené lhůty. V této souvislosti považuje soud za nepřipadnou žalobní argumentaci, v níž žalobce porovnává svou situaci se situací subjektů, které mohly o kompenzační bonus žádat od 7.8.2020 v návaznosti na novelu zákona o kompenzačním bonusu č. 331/2020 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Článek II. odst. 1 přechodných ustanovení novely č. 331/2020 Sb., stanoví, že *„(v)znikl-li subjektu kompenzačního bonusu nárok na kompenzační bonus podle zákona č. 159/2020 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, běží lhůta pro podání žádosti o kompenzační bonus znovu ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona a neskončí dříve než uplynutím posledního dne třetího kalendářního měsíce následujícího po nabytí účinnosti tohoto zákona.“*. Jednak je třeba zdůraznit, že na žalobcově postavení tato novela zákona ničeho nezměnila, a nato nabyla účinnosti až dne 7.8.2020, tedy až poté, co subjektům v postavení obdobném se žalobcem lhůta k podání žádosti o kompenzační bonus za první bonusové období uplynula. Jejich postavení je z těchto důvodů ve vztahu k běhu lhůty pro podání žádosti neporovnatelné.

20. Informace z webových stránek Finanční správy, na něž se žalobce odvolává, nemají v nyní souzené věci žádný význam, neboť se netýkaly společníků společností s ručením omezeným ve smyslu § 2a zákona o kompenzačním bonusu ve znění účinném od 3. 6. 2020.
21. Další dva okruhy žalobních námitek se upínaly k žalobcem podané žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. Ani těmto námitkám soud nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud formuloval již v rozsudku ze dne 31.7.2008, č.j. 9 As 88/2007 - 49 následující právní větu: *„Rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004 je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.“* V rozsudku ze dne 26.10.2021, č.j. 7 Afs 226/2020-35 se pak Nejvyšší správní soud věnoval speciálně rozhodnutí ve věci žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav v daňovém řízení za situace, kdy o navrácení lhůty v předešlý stav bylo pravomocně rozhodnuto teprve po vydání konečného rozhodnutí ve věci samé. Dospěl přitom k závěru, že rozhodnutí ve věci žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav má předběžnou povahu ve smyslu § 70 písm. b) s.ř.s., a to bez ohledu na to, zda bylo rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve věci samé vydáno dříve než rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. Uvedl, že *„(r)ovněž platí i to, že právě v žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru mohl a měl stěžovatel namítat, že odvolání nemělo být zamítnuto jako opožděné, neboť mělo být vyhověno jeho žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. To, že bylo odvolací rozhodnutí ve věci žádosti o navrácení lhůty vydáno o cca dva týdny později než odvolací rozhodnutí ve věci dodatečného platebního výměru, na to nemá žádný vliv.“* Proto je nepřipadná dílčí žalobní námitka, že napadené rozhodnutí je nezákonné z toho důvodu, že bylo vydáno předčasně. Z výše nastíněné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že tento procesní postup není s to zapříčinit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Řečeno jinými slovy, žalovaný nebyl povinen vyčkat s vydáním napadeného rozhodnutí do doby, kdy bude pravomocně rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 23.9.2020, č.j. 6922028/20/2001-51521-111708, kterým byla zamítnuta žalobcová žádost o navrácení lhůty v předešlý stav. Soud se nadto ztotožňuje i s názorem žalovaného, že v opačném případě by mohly daňové subjekty donekonečna oddalovat vydání odvolacího rozhodnutí ve věci samé opakovanými obstrukčními návrhy na navrácení lhůty v předešlý stav.
22. Protože konečné důsledky představující zásah do právní sféry žalobce mělo až napadené rozhodnutí, právě v žalobě proti němu žalobce měl a mohl namítnout, že řízení o žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu neměl správce daně zastavovat, neboť mělo být

vyhověno jeho žádosti o navrácení lhůty. Žádnou ucelenou a přesvědčivou argumentaci v tomto směru však žalobce nenabídl. Jediný důvod, o který žalobce svou žádost o poskytnutí kompenzačního bonusu po celou dobu opírá, je údajně nejasný výklad ustanovení zákona o kompenzačním bonusu o lhůtě pro podání žádosti. Odlišný náhled na výklad zákona nicméně nemůže představovat závažný důvod pro navrácení lhůty v předešlý stav ve smyslu § 37 odst. 2 daňového řádu. Zároveň nelze pominout skutečnost, že v důsledku marného uplynutí lhůty pro podání žádosti o kompenzační bonus žalobcův nárok na tento bonus jednou provždy ze zákona zanikl (§ 7 odst. 3 věta druhá zákona o kompenzačním bonusu). Tento negativní důsledek zmeškání prekluzivní lhůty pro uplatnění nároku není možné dodatečně napravit, resp. odklidit pomocí institutu navrácení lhůty v předešlý stav.

23. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Ve druhém výroku rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 5. ledna 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu